

מהני והכא מהני והיינו דקאמר גמרא אם אינו קדוש נשיאות חטא
למה כתבו בלומר אי משום דעבר אפילו ליתלול דקאמר רחמנא כיון
דקדקא כתיב וימנעם את חלבו מן כל חלב ודגן מירוש ויחלבו
ודמשמע יש לה לאדם לתרום מן היפה ואם לא הביא מחלבו
פשיטא דעבר א"כ למה כתיב ואי

לא שנו. היכא לאוכלת ראשונה ראשון
אלא דאמר לה צו וצו וצו. ללא גמרי
נמינה אחרונה שהיא גמר דבורו וכבר
באלו. מקבלת הראשונה לא באתה לי
הדיבור. א. הקנה לה בבורת קידושין
וכי אכלה ממדיה קא אפילו לא אפילו
אכלה ראשונה ראשונה מקודשת
יש בכולן שזה פרוטה: ה"ג אכל
אמר לה באלו אפי' אוכלת נמי
מקודשת: באלון ברמון באוגו. אלון
אגלג"ט בלע"ז והוא מאכל חזיר
עור ובלשון אשכנז אייכלין וגם בני
ארם אוכלין וזולין אותם באש כמו
ערמונים: ה"ג צו וצו אלא כמו
בכולן כו' צו נטלו ואכלו ועוד
צו ועוד צו וכו'. והאי דלגניהו
למרי צבי דרישא ומצינמא ותנא
במרייהו אם יש בכולן משום דצבי
צלפוגי במצינמא צין אוכלת למנחת
דפרמסר ואיל: הניחא כו'. לאו
לרבא פרמיון אלא לגלילי האי

[illegible]

בפחות משי"ט והלכי מתנה צו צו
צו וימי גבי נתלתו ואלכלתו ועוד
צו ועוד צו ומנה אס לך באתם
מכולן שזה פרוטה מקודשת משום
דס"ל התקדשי לכל חדא קאי התקדשי
צו התקדשי צו ועוד צו התקדשי.
והק דרבי נוצחים בפ"ב במשבח
בשמיטת הזבח צין ששטן ע"מ לאכול
במר לשון ראשון היו פיגול ומייצין
חייב להעמידה בעיקקא שמהא מזניה
לו קרקע שנקנה בכסף"ט אס אמר ליה
אמר דרך מלוה לא במלוה שיש לו עלי
כסופא לה מילפא למיסבציה. אס סמכה
מבל המנה אלא דינר לא כסופא

פֶּרֶא הוּי: אָמַר רַב ^עהַמִּקְדָּשׁ בְּמִלּוּה אֵינָהּ
נִיתְנָה נִימָא כְּתָנָי הַמִּקְדָּשׁ בְּמִלּוּה אֵינָהּ
מְקוּדֶשֶׁת מֵאֵי לֹא בְּהָא קְמִיפְלָגִי דְּמַר סַבְרָא מְלוּה
כִּי מְלוּה לֹא לְהִצְאָה נִיתְנָה וְתַסְבְּרָא אִימָא סִיפָא
הָאִי אִמְרַת מְלוּה לְהִצְאָה נִיתְנָה בְּמֵאֵי קֵנִי אִמְר
קִים לֵה בְּמִילֵי אוּחְרֵי ^עוְהִכָּא בְּמֵאֵי עֲסָקִין כְּגוֹן שְׂאִמְר
הָ וְנִמְצָא מִנָּה חֶסֶד דִּינָר מִרְ סַבְרָא ^עכְּסִיפָא לֵה
סַבְרָא לֹא כְּסִיפָא לֵה מִילְתָּא לְמִיתְבַּעִיָּה וְאַל הָא
תְּקַדְּשִׁי לִי בְּמִנָּה וְנָתַן לֵה דִּינָר הָרִי זֶו מְקוּדֶשֶׁת
אִמְרָה לְשִׁמְעֶתִּיהָ אִמְרֵי מִנָּה חֶסֶד דִּינָר כְּסִיפָא
מִנָּה חֶסֶד תְּשַׁעִּים וְתִשְׁעִי לֹא כְּסִיפָא לֵה מִילְתָּא
הָאִמְרָה לְאַשֶׁה הַתְּקַדְּשִׁי לִי בְּפִקְדוֹן שִׁישׁ לִי בִידְךָ
אוּ שְׂאִבְד אִם נִשְׁתִּיר הֵימְנוּ שׁוּה פְּרוּטָה מְקוּדֶשֶׁת
שֶׁת וּבְמִלּוּה אִף עַל פִּי שְׁלֹא נִשְׁתִּיר הֵימְנוּ שׁוּה
שְׁמַעוֹן בֶּן אֶלְעָזָר אוֹמַר מִשּׁוּם רַבִּי מֵאִיר מְלוּה
הָרִי

וכו.]. ומסתברא דהלכה כ"א דאפילו מנה חסר דינר מקודשת דלא כסיפא מילתא ל

עד א מ״י פ״ה מהל' אִישׁוֹת הִל' כּו סמג עשׂן מח טוֹשׁ״ע אה״ע ס״ לֹא סע״ ו׃

עה ב מ״י שׁס הלי״ג והלכה כו סמג שׁס טוֹשׁ״ע אה״ע ס״ כח סע״ ו׃

עו ג מ״י שׁס הלי״ח טוֹשׁ״ע שׁס סע״ ו׃

(א) תוֹם ד"ה הא מני וכו' אם יש צבולין כל"ל ותיבת לו נמחק:

גלגל"ט [גלג"ט]. בלוט.
ייכל"ן [אייכ"ל].
צטורבל.

לא שט. דהיתה אכולה
אשונות בעיניו שיחא
אם בחזיתו שט פרטו.
באלו. נגמר קדושין בבת
אחות תחך שאמר אכלה
אני שקלה ואכלה דירה
אכלה, ואם יש בכלך שיה
פרטו מקודשת. במלוה.
אשר שיה ציעי. אמר
אין ביה פליג. שהלוה
לאותו ובעד שהמעות
בכין לאו הוציאם אם אמר
אני התקדש במלוה שיש
לי אצלך אינך מקודשת
ודלא מיט מנהא לידה
שהיו בידה הוציאם
ואמר יכול לחזור בו.
ומור סבר לאו להוציא
יחנת. וכל זמן של
הוציא הלוה, לא כל מלוה
לחזור בו, א אם קדש
בו האשה ודא, אמר
אני חתונה שעתה יכולה
לחזור בתורת שלה.
וריש פירוש
יחנת. שיה רשא

[illegible]